

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: KONTRASTERNE.

Citation: Kaalund, H. V.: "KONTRASTERNE.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid75107/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Nej, o nej, trods Tidens tunge Aag,
trods den Modgang, som jeg selv har prøvet,
bedre Lære jeg af Livet drog!
For hver Sorg, som mig til Jorden slog,
voxede min Udsigt her i Støvet.

Lad kun Lykken tage Rejsepas,
lad kun Tiden kræve Sit heneden!
Smertensfængslet med den snævre Plads
voxe skal dog til et Størpalads,
der sig taber ud i Evigheden!

KONTRASTERNE.

Du stødes ved min Tale,
Du kan slet ikke fatte
dens underlige Volter
fra det Høje til det Platte.

Du tror, jeg mangler Alvor —
din Smag er saa poetisk!
Min Legen med Kontraster
Du finder uæsthetisk.

Selv nøjes Du forsigtig
med Sagens ene Side.
Den Venden Alt paa Vrangen,
den kan Du ikke lide.

Om Livet og dets Spørgsmaal
Du har din Mening færdig;
din Holdning er saa sikker,
din Anstand er saa værdig.

Min fine Ven, tillad mig!
Der er dog dem, der mene,
at Tingen ret bør vendes,
før man kommer paa det Rene.

I denne sære Verdens
uhyre Pulterkammer
En sér kun lutter Glæde,
en Anden lutter Jammer.

En søger Idealet
i høje Regioner;
en Anden har kun Øre
for Raab af Fiskerkoner.

To Sider ejer Sagen,
det nægtes kan af Ingen.
Men hvilken er den rette?
Ja, det er netop Tingen!

Det var dog værd at prøve
de tvende at forsone.
Sé, det er netop derfor,
jeg leggr Plat og Krone.

Som Mønt jeg kaster Verden
hel lystig op i Luften —
Det synes Dig barnagtigt,
at stride mod Fornuften.

Ja vist! mod Etiketten,
og mod den gode Tone.
Men hele Livet raaber
jo netop Plat og Krone

Og Mangen, som paa Kronen
sin Lykke ene satte,
blev bankerot i Tiden
og endte i det Platte.

Som Verden er, min Kjære,
saa maa vi den annamme.
Trods sine tvende Sider,
er Mønten dog den samme.

MAASKE!

Jeg vil et Ord Dem nævne,
saa fuldt af Haab, saa fuldt af Ve,
det er det lille, jevne,
beskedne Ord: Maaske.

Paa det maa Hjertet bygge
sin Fremtidsdrøm, sit Haab paa Jord:
For mig al Livets Lykke
paa et Maaske beror!

Fra Dybet af mit Hjerte
det er til Dem mit Afskedsraab;
jeg nævner det med Smerte
og dog med Gjensynshaab.

Sært ruller Lykkens Tærning.
Den skønne Drøm, den var saa kort!
Mig kalder Livets Gjærning
til andre Egne bort.

Jeg drømte nær mig Hjemmet,
jeg strakte ud mod det min Favn —
Nu gaar jeg bort som Fremmed,
alene med mit Savn.